

ΕΡΣΗ  
ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

# Εύα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

## ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ

ΜΗΛΟ+ΘΑΝΑΤΟΣ+... +..., Πλέθρον, 1980

ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΧΩΡΙΣ ΠΤΩΜΑ, Άκμων 1980, Καστανιώτης 1997

ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΟ ΤΡΙΗΜΕΡΟ ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ, Νεφέλη 1982,  
Κέδρος 2001

Η ΦΑΡΣΑ, Κέδρος 1982

ΜΕΞΙΚΟ, Κέδρος 1988

ΧΟΙΡΟΚΑΜΗΛΟΣ, Κέδρος 1992

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΦΛΙΠΕΡ, Καστανιώτης 1998

ΖΙΓΚ-ΖΑΓΚ ΣΤΙΣ ΝΕΡΑΝΤΖΙΕΣ, Κέδρος 1999

Ο ΖΕΣΤΟΣ ΚΥΚΛΟΣ, Ελληνικά Γράμματα 2000

ΔΑΜΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΚΤΗΝΟΣ, Κέδρος 2003

ΑΧΤΙΔΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ, Κέδρος 2005

**Β**γαίνοντας από το κλαμπ ο αέρας είχε πέσει και δεν έκανε κρύο. Οι λακκούβες του δρόμου έλαμπαν φορτωμένες λασπόνερα και στο βάθος ένα ζευγάρι περπατούσε αγκαλιασμένο. Τυλιγμένη μ' ένα άσπρο σάλι, η γυναίκα έμοιαζε με φτερωτή προέκταση των ώμων του άντρα. Η Εύα κοίταξε το ζευγάρι που έφευγε και της φάνηκε ότι πετούσαν.

Προχώρησε στην αντίθετη κατεύθυνση, κάτω από τη στοά της Πλατείας Θεάτρου. Παλιές εφημερίδες και πλαστικές σακούλες ήταν σκόρπιες στο πεζοδρόμιο. Πέρασε μπροστά από ένα μαγαζί με διχτυωτές σιδεριές και στάθηκε στην είσοδο. Βαρέλια με ελιές και τουρσιά ήταν αραδιασμένα στην πρόσοψη και πίσω τους καφάσια με ξερούς μπακαλιά-

ρους και πιο πίσω σακιά με όσπρια, φακές και φασόλια και μετά ένα ποδήλατο που οι λαμαρίνες του γυάλιζαν στο σκοτάδι. Ένα χλωμό φως έφεγγε στο κέντρο του μαγαζιού πάνω από τη μηχανή του ταμείου και πλάι διακρινόταν ένα ξύλινο γραφείο μ' ένα μπουκάλι πορτοκαλάδα ανοιχτό κι ένα καλαμάκι. Ζουζούνια με χρυσά καύκαλα έζωναν το λαιμό του μπουκαλιού και γλιστρούσαν πάνω στο καλαμάκι. Η Εύα μισόκλεισε τα μάτια της. Τα ζουζούνια σωριάστηκαν κι άρχισαν πάλι ν' ανεβαίνουν.

Φορούσε μια φούστα σατέν, μαύρο καλσόν με γκρίζους ρόμβους και γόβες στο χρώμα του χαλκού. Τα μαλλιά της που στην αρχή της βραδιάς ήταν μαζεμένα σε μπανάνα, τώρα έπεφταν ακατάστατα στους ώμους της. Κι η μάλλινη ζακέτα της φαινόταν τάλαιπωρημένη, το ύφασμα ήταν ζαρωμένο κι οι αστρακάν μανσέτες είχαν χνούδια. Αυτή η ζακέτα ανήκε κάποτε στη γιαγιά της που τη φορούσε όταν πήγαινε σε συναυλίες. Ήταν αρκετά μακριά κι ευτυχώς σκέπαζε το γυμνό στομάχι της αλλά τη στένευε στους ώμους, η φόδρα ήταν ξηλωμένη και τα ξέφτια έμπλεκαν στη λεπτή αλυσίδα της φίγκα που κρεμόταν στο λαιμό της. Πάντα με τη γροθιά υψωμένη, είχε παρατηρήσει ειρωνικά εκείνος ο κριτικός στο πάρτι. Αμήχανη η Εύα του είχε εξηγήσει ότι λεγόταν φίγκα κι ότι ήταν σύμβολο καλής τύχης στη Βραζιλία. Αλλά η μουσική έπαιζε πολύ δυνατά

κι εκείνος προφανώς δεν την είχε ακούσει γιατί έσκυψε προς το μέρος της με την επιβλητική μύτη του εξετάζοντας τη μικρή γροθιά στο στήθος της και της είπε, μη γίνεσαι κορόιδο, η επανάσταση τελείωσε ή κάτι τέτοιο. Η Εύα είχε κοιτάξει λοξά το δάπεδο σαν να περίμενε κάτι να προβάλλει μέσα από τις γυάλινες πλάκες που άλλαζαν χρώμα στο ρυθμό του τραγουδιού. Πάω για ένα ποτό, είχε πει κι απομακρύνθηκε.

Το πάρτι ήταν στο φόρτε του εκείνη τη στιγμή. Τα μπάσα ηχούσαν σαν να αντλούν αίμα, προβολείς βομβάρδιζαν το σκοτάδι κι όλο το κλαμπ σειόταν στο χτύπο μιας αχόρταγης καρδιάς. Νεαροί με λευκά πουκάμισα και πυρετώδες βλέμμα έσερναν γυναίκες με μεγάλα κόκκινα στόματα προσπαθώντας να φτάσουν στην πίστα, άλλοι έσπρωχναν για να φτάσουν στο μπαρ κι ένας χοντρός με ποντικίσια μάτια έγνεφε σαν να τη γνώριζε. Το κορίτσι δίπλα του είχε κάνει τα χέρια της μικρόφωνο και στρίγγλιζε. Η Εύα αναρωτήθηκε πού βρισκόταν ο άντρας της. Είχαν έρθει στο πάρτι μαζί με τον Νίκο. Έξω από το κλαμπ περίμενε ουρά και φυσούσε ένας αέρας ξερός που σου έκαιγε τα μάτια. Η είσοδος ήταν σαν τούνελ με άσπρους καπνούς και τούλια να κρέμονται στα κεφάλια των καλεσμένων, και μπαίνοντας επιτέλους μέσα είχαν πέσει πάνω σε κάτι απροσδιόριστους γνωστούς που είχαν να συνα-

ντήσουν μια δεκαετία. Έπειτα εκείνη είχε στραφεί να χαιρετήσει κάποιον. Ποιον; Δεν μπορούσε να θυμηθεί.

Όταν γύρισε το κεφάλι της ο άντρας της είχε εξαφανιστεί. Λίγη ώρα αργότερα τον είχε δει να μιλάει με μια νεαρή ξανθιά με χοντρές γάμπες και ενώ τους πλησίαζε και σκεφτόταν ότι αν η ίδια είχε τόσο χοντρά πόδια δεν θα τολμούσε ποτέ να φορέσει κοντή φούστα, κι ότι αυτό ήταν λάθος γιατί σε τελική ανάλυση είναι καλύτερα να τονίζεις ένα ελάττωμα παρά να το κρύβεις, είχε βρεθεί πολύ κοντά στο μπαρ, στο σημείο που η μπάρα έκανε καμπύλη και που απρόσμενα για λίγα λεπτά είχε αραιώσει από κόσμο κι είχε εκμεταλλευτεί την ευκαιρία για να πάρει ένα μοχίτο και μετά τον έχασε πάλι.

Κοίταξε τις χοντρές πράσινες ελιές που επέπλεαν στο πηχτό λάδι. Το βαρέλι φαινόταν πολύ κοντά κι αν δεν υπήρχε η τζαμαρία θα μπορούσε ν' απλώσει το χέρι της ανάμεσα στις σιδεριές και να πάρει μερικές. Μισόκλεισε τα μάτια της περιμένοντας να δει κι άλλα έντομα με χρυσά καύκαλα. Αλλά οι ελιές παρέμεναν πράσινες και μόνον ελιές, μια μια χωριστά και όλες μαζί να γυαλίζουν στο λάδι. Λοιπόν, ως εδώ ήταν.

Λίγα μέτρα από την πρόσοψη του μαγαζιού ήταν

ένα μακρόστενο κουτί από κολλημένα χαρτόνια και καθώς πλησίαζε ένα χέρι ξεχώρισε κι ύστερα το πρόσωπο ενός άντρα με σκούρες μπούκλες που κοιμόταν κουλουριασμένος. Ο άντρας αναδεδύτηκε και γύρισε ανάσκελα, ύστερα έγειρε το κεφάλι στον ώμο του και χαμογέλασε. Ήταν νέος, με βαριές σακούλες κάτω από τα μάτια και απαλά, σχεδόν άσπρα χείλη. Δίπλα του είχε ένα τρανζίστορ μ' ένα περιοδικό κι ένα ζευγάρι γυαλιά πάνω στο περιοδικό.

Βιάστηκε να τον προσπεράσει αλλά όταν έφτασε στο φανάρι, στάθηκε και κοίταξε προς τα πίσω. Έβλεπε μόνο το χέρι του νεαρού, την παλάμη χαλαρή με τα δάχτυλα μισάνοιχτα σε ανεπαίσθητο χαιρετισμό. Δυο σκυλιά έρχονταν τρέχοντας προς το μέρος της κι έμεινε ακίνητη περιμένοντας να περάσουν. Το ένα σκυλί, το πιο μεγάλο, ήταν λευκό και φορούσε κολάρο, το άλλο ήταν καφεκόκκινο και κούτσαινε. Τα βήματά τους διασταυρώνονταν πάνω στην ασφάλτο, ο λευκός σκύλος προσάρμοζε το ρυθμό του στο περπάτημα του κουτσού κι ο κουτσός τον παρακολουθούσε με πιστά μαύρα μάτια και τη γλώσσα να χοροπηδάει έξω από το στόμα. Τα σκυλιά κοντοστάθηκαν δίπλα στα χαρτόνια, μύρισαν βιαστικά τον κοιμισμένο κι έφυγαν με τον ίδιο βηματισμό.

Ακούστηκε θόρυβος μηχανής κι ένα ταξί πρόβα-

λε στο βάθος του δρόμου λούζοντας τη στοά με πορτοκαλί ανταύγειες. Πλησίασε κόβοντας ταχύτητα. Ο οδηγός την κοίταξε πίσω από τα νοτισμένα τζάμια και κορνάρισε μια φορά. Η Εύα δίστασε για μια στιγμή, ύστερα τον άφησε να φύγει. Προτιμούσε να περπατήσει. Ένιωθε τόσο καλά που δεν ήθελε ούτε ν' ανάψει τσιγάρο. Μπροστά της φάνηκαν τα αχνά φώτα της πλατείας. Το οδόστρωμα ήταν σκαμμένο, μεγάλες τρύπες έχασκαν με λιμνάζοντα νερά. Δεν υπήρχε πεζοδρόμιο, το πλακόστρωτο έμοιαζε σαν να το είχαν ανατινάξει, πέτρες, καλώδια και σκουριασμένοι σωλήνες είχαν βγει στην επιφάνεια σαν από ανοιχτή κοιλιά. Προχώρησε προσεχτικά πηδώντας πάνω από χαλάσματα και λακκούβες. Οι πέτρες αλληθώριζαν... Κάθε λακκούβα είχε ένα ασημένιο μάτι φυλακισμένο στα νερά της.

Ένας μικρός χωματινος βωμός με πράσινα βλαστάρια και φιδίσια κλαδιά είχε στηθεί σε μια γωνιά της πλατείας και πλησιάζοντας είδε ότι ήταν κοτσάνια από αγκινάρες και σάπια πράσα. Εδώ το πρωί άνοιγε η λαχαναγορά κι ο τόπος έσφυζε από φασαρία και φωνές. Κουνουπίδια σε παρέλαση, βουνά από κυδώνια, αχλάδια, ξερά σύκα. Κάποτε είχε πάρει πάλι ένα τριπάκι κι είχε πάει στο σουπερ-μάρκετ. Είχε δει τα μήλα να χορεύουν, τις μπανάνες να πετάγονται από το καφάσι για να την καλωσορίσουν με βαθιές υποκλίσεις. Αλλά είχε περάσει



καιρός. Τότε ήταν πολύ νέα κι αδύνατη με μαλλιά άφρο, τα είχε κάνει περμανάντ. Ήταν πολύ βολικό γιατί δεν χρειαζόταν χτένισμα, λουζόταν κι έβγαινε στο δρόμο, τα μαλλιά της στέγνωναν ελεύθερα στον αέρα και κάθε φορά οι μπούκλες ήταν διαφορετικές, ένα στυλ απρόβλεπτο που της ταίριαζε. Ο Νίκος είχε δει αργότερα μια φωτογραφία της από εκείνη την εποχή και είχε βάλει τα γέλια. Της είχε πει ότι ήταν χάλια.

Χάλια; Δεν ήταν προετοιμασμένη γι' αυτό το ξέσπασμα γέλιου και το δυσάρεστο σχόλιο. Ήταν ακόμα η αρχή της γνωριμίας τους και προχωρούσαν με μικρά δισταχτικά βήματα, καθένας προβάλλοντας μια ιδανική εικόνα ανύπαρκτη, λέγοντας αυτά που ο άλλος ήθελε να ακούσει. Λίγες μέρες αργότερα, ίσως το ίδιο βράδυ, έκαναν έρωτα και ήταν φιάσκο. Σ' όλη τη διάρκεια της πράξης η Εύα σκεφτόταν τις δουλειές που είχε την επόμενη μέρα, τα δάχτυλα του αριστερού ποδιού της είχαν πάθει αγκύλωση, κι όταν τελείωσαν έτρεξε στην κουζίνα σαν να είχε κάτι σημαντικό να κάνει. Κοίταξε τα πλακάκια, τη θαμπή γυαλάδα στο μισοσκόταδο, ύστερα άνοιξε τη βρύση και την άφησε να τρέχει. Ο Νίκος της μίλησε από το διπλανό δωμάτιο, οι λέξεις έσκασαν σαν παχιές κουταλιές σούπας σε άδειο πιάτο. Και τώρα θυμόταν ότι καθώς έπινε νερό δίπλα στον νεροχύτη, παρατήρησε μικρές αναλαμπές

μέσα στο ποτήρι και το νερό ήταν πηχτό, δεν κατέβαινε. Μετά απ' αυτή τη βραδιά χώρισαν, μάλλον αφέθηκαν σε μια δύναμη χωρισμού, απομάκρυνσης. Εκείνος δεν τηλεφώνησε ξανά, ούτε εκείνη τον αναζήτησε. Και εντελώς αναπάντεχα, ένα χρόνο αργότερα, τον συνάντησε σε μια παρέα και τον ερωτεύτηκε τρελά. Αλλά στο μεταξύ είχε πάρει το πτυχίο της κι είχε μεσολαβήσει ένα άλλο φιάσκο, ο αριστέρος συγγραφέας. Κι αυτό το νέο φιάσκο, όπως κατάλαβε αργότερα, την είχε προετοιμάσει για να πέσει με τα μούτρα στον Νίκο.

Άκουσε μια στριγγλιά πίσω της. Ένα κορίτσι μικρόσωμο πρόβαλε τρέχοντας μέσα από τη στοά. Το πρόσωπό της ήταν σκούρο, πολύ ιδρωμένο, και το στόμα ανοιχτό με τα χείλη πλακουτσωμένα σε μορφασμό γέλιου.

Μια πόρτα άνοιξε σ' ένα ερειπωμένο σπίτι στον παράδρομο της πλατείας και βγήκε ένα μεγάλο κεφάλι που έριξε μια ματιά και ξανακρύφτηκε. Ένας γυμνός γλόμπος έκαιγε στο κατώφλι του σπιτιού. Δυο άλλοι τύποι μισοντυμένοι έρχονταν από την κάτω μεριά της πλατείας. Φορούσαν περούκες, κοντές φούστες και παπούτσια με χοντρές σόλες κι έτρεχαν με μεγάλες δρασκελιές. Το κορίτσι άρχισε να χτυπάει με γροθιές την πόρτα του ερειπωμένου σπιτιού κι ύστερα με κλωτσιές. Το μεγάλο κεφάλι

εμφανίστηκε ξανά και μαζί του ένα χέρι που προσπάθησε να το σπρώξει βίαια από την πόρτα. Αλλά το κορίτσι, που τώρα της φάνηκε ότι ήταν αγόρι και πολύ νέο, σχεδόν παιδί, κατάφερε να γλιστρήσει ανάμεσα στο χέρι και το κεφάλι και η πόρτα έκλεισε πάλι. Οι δυο τραβεστί είχαν φτάσει λαχανιασμένοι και τσακώνονταν στη μέση του δρόμου, οι βρισιές τους ηχούσαν σαν ισπανικά. Το φως στο κατώφλι έσβησε. Ύστερα ένα περιπολικό εμφανίστηκε από το πουθενά, σταμάτησε μπροστά της με τη μηχανή αναμμένη κι ένας αστυνομικός πετάχτηκε έξω. Ο άλλος χάζευε από τη θέση του οδηγού μ' ένα πλαστικό ποτήρι καφέ στο χέρι. Έριξε μια ματιά στην Εύα και χασμουρήθηκε. Την κοίταξε πάλι και της έκανε νόημα με το ποτήρι να φύγει.

«Περιμένω ταξί», είπε εκείνη και νευρίασε με τον εαυτό της που έδωσε εξηγήσεις.

Ο αστυνομικός έσβησε τη μηχανή, άνοιξε την πόρτα και βγήκε βαρύθυμα από το αυτοκίνητο. Ρούφηξε μια γουλιά καφέ με το καλάμακι πριν της μιλήσει. Ταξί έχει στην Αθηνάς, είπε καθώς την περιεργαζόταν από πάνω ως κάτω, τώρα δρόμο από δω. Η Εύα έφυγε χωρίς να πει κουβέντα. Πέρασε δίπλα από τους τραβεστί με γρήγορο βήμα. Ο ένας βαριανάσαινε κολλημένος στον τοίχο, ο άλλος έβγαζε τα χαρτιά του να τα δώσει στον αστυνομικό, το πρόσωπό του, έντονα μακιγιαρισμένο, ήταν μια τε-

ράστια κωμική γκριμάτσα. Ο αστυνομικός περίμενε μ' ένα τσιγάρο στο στόμα. Ήταν πολύ νέος και στρουμπουλός. Αν η σκηνή ήταν σε κινηματογραφική ταινία, θα φαινόταν φεύτικη, κακή απομίμηση, σκέφτηκε προχωρώντας.

Δεν ήταν καθόλου σίγουρη για τη διαδρομή κι έστριψε στην τύχη σ' ένα δρομάκι με αραιά, καχεκτικά δέντρα. Σάπια νεράντζια κρέμονταν από τα σκονισμένα κλαδιά που σάλεуαν στο ημίφως. Δεν υπήρχε ψυχή, ο δρόμος ήταν έρημος, γεμάτος σκιές. Σε κανονικές συνθήκες, αν βρισκόταν μόνη της σ' αυτή τη γειτονιά, θα έτρεχε πανικόβλητη να βρει διέξοδο. Σε κανονικές συνθήκες.

Η περιοχή μύριζε κάτουρο και μπαχαρικά. Πίσω από το θολό τζάμι μιας βιτρίνας διέκρινε στοιβαγμένα μάτσα ξερής ρίγανης ή ίσως ήταν φασκόμηλο. Θα μπορούσα να δω πάλι τα χρυσά ζουζούνια; ανρωτήθηκε. Μισόκλεισε τα μάτια της και είδε μόνο το δρόμο μπροστά της, τις σκοτεινές στοές, έναν κάδο που ξεχείλιζε σκουπίδια.

Το πρώτο ζουζούνι το είχε δει στο υπερώο του κλαμπ και ήταν μοναδικό. Αστραφτερό, ανεπανάληπτο. Ποτέ δεν θα μπορούσε να ξαναδεί στη ζωή της ένα έντομο που εκπέμπει τόσο χρυσό φως σε αδιάκοπη ένταση και παραμένει ακέραιο, άυλο μέσα στην τρομερή λάμψη. Μια μικρή σκάλα οδηγού-

σε στο υπερώο του κλαμπ όπου είχε ανέβει αναζητώντας τον Νίκο. Προηγουμένως είχε περάσει από την τουαλέτα, στον καθρέφτη το πρόσωπό της την είχε κοιτάξει εύθυμο, ψεύτικα εύθυμο, και βγαίνοντας είχε ανακαλύψει τη σκάλα μισοκρυμμένη σε μια καμάρα του τοίχου. Το υπερώο ήταν ένα μεγάλο πατάρι χαμηλοτάβανο κι ο χώρος είχε διαμορφωθεί σαν ανατολίτικος οντάς με παχιά μαξιλάρια στο πάτωμα, στρογγυλά τραπεζάκια και ναργιλέδες. Ο κόσμος από το πάρτι δεν είχε αρχίσει να ανεβαίνει ή ίσως δεν το είχαν ανακαλύψει ακόμα. Αμέτρητες θεές Κάλι κοίταζαν σκυθρωπά από την ταπετσαρία του τοίχου κι ακουγόταν μια μουσική με κουδούνια και στο βάθος κάτι σαν μόνιμο γρύλισμα μικρού ζώου. Ή μήπως το ζώο έκλαιγε; Η Εύα γονάτισε για να καθίσει σ' ένα μαξιλάρι και τράβηξε τη φούστα της. Ένας νεαρός αράδιαζε πιάτα με μεζέδες στα τραπέζια. Διαγώνια απέναντί της, μια γυναίκα είχε ήδη σερβιριστεί κι έτρωγε χωμένη στο πιάτο της.

Άνοιξε την τσάντα της και πήρε ένα τσιγάρο. Υπήρχε ένα παράθυρο στην οροφή σαν ομπλό πλοίου και πίσω από το τζάμι ο ουρανός ήταν μολυβένιος, γυμνά κλαδιά με χοντρούς ρόζους παράδερναν στον δυνατό αέρα. Με το κεφάλι γερμένο στο μαξιλάρι, κάπνισε χωρίς να σκέφτεται τίποτα. Ύστερα έσκυψε να φτάσει το τασάκι πάνω στο χαμηλό τρα-

πέζι και σχεδόν διπλώθηκε στα δύο. Τίναξε το τσιγάρο της μερικές φορές, η στάχτη έπεσε έξω. Και τότε το είδε. Ήταν ένα ζουζούνι με χρυσό καύκαλο στην άκρη του τραπεζιού. Μια μπάλα από φως το τύλιγε σαν φωτοστέφανο κι οι εκτυφλωτικές ακτίνες πυρπολούσαν το μικροσκοπικό σώμα. Ένωσε ζέστη στο στομάχι της κι ύστερα ανατριχίλα και μια γλυκιά μαχαιριά πόνου. Έγειρε πίσω κι έκλεισε τα μάτια της. Διάφορες εικόνες που έμοιαζαν με σκέψεις σχηματίστηκαν στο μυαλό της: η καθεμιά γλιστρούσε μέσα στην άλλη χωρίς βιασύνη, χωρίς αγωνία. Άλλες σκέψεις με εικόνες πλησίαζαν από το βάθος κι η νεοφερμένη περίμενε τη σειρά της για να απλώσει τη λάμψη της με αποπλιστική σιγουριά γνωρίζοντας ότι είναι μοναδική, ότι κατέχει ένα μοναδικό νόημα κι ύστερα κυλούσε εξασθενώντας στο χωνευτήρι απ' όπου μια άλλη φωτεινή σκέψη ερχόταν με υπέροχα χρώματα. Είδε ένα σπίτι στην εξοχή και τη γιαγιά της να της κάνει μάθημα γαλλικών κάτω από ένα δέντρο με μεγάλα ήρεμα φύλλα. Ένα απαλό αεράκι φυσούσε καθώς τα φύλλα ξεχειλώναν στον καταγάλανο ουρανό, οι νευρώσεις τους διακρίνονταν σαν αυλακιές παλάμης. Η γιαγιά της δεν υπήρχε πια, παρά μόνο τα δικά της χέρια, κάπως αντρικά με τετράγωνα δάχτυλα. Το δέρμα ήταν ζαρωμένο, γεμάτο κόμπους, και μέσα σε δευτερόλεπτα είχαν γεράσει κι άλλο, ο αντίχειρας στράβωσε,

τα νύχια έγιναν κίτρινα με χαρακιές. Βλέπω την ιστορία των χεριών μου, είτε μέσα της και δεν ήξερε αν άντεχε να τη δει, τα δάχτυλά της είχαν παραμορφωθεί φρικτά, η παλάμη ξεκολλούσε σαν φλούδα δέντρου κι η γραμμή της ζωής κοβόταν απότομα κάτω από το δείκτη, αλλά αυτό ήταν κάτι αυτονόητο και καθόλου ανησυχητικό γιατί τώρα τα χέρια της είχαν γίνει πολύ μικρά, παχουλά και χαρούμενα αγγίζοντας μια επιδερμίδα τρυφερή και διάφανη που έμοιαζε με στήθος και σκέφτηκε ότι αποκλείεται να ήταν δικά της, όμως ένιωθε την επιδερμίδα του στήθους στην αφή της, τόσο τρεμουλιαστή και εύθραυστη να ανατριχιάζει στην ελαφριά ψύχρα και τα μωρουδίστικα χέρια της να προσπαθούν να τη ζεστάνουν.

Κάποιος της μίλησε. Τα βλέφαρά της ήταν βαριά, το φως ήταν ακόμα κάτω από το δέρμα της και γέμιζε το στόμα της. Σε λίγο, ήθελε να πει αλλά δεν μπορούσε.

Η φωνή επέμεινε.

Αφήστε με, είπε σιωπηλά.

Όταν άνοιξε τα μάτια της, είδε τον κριτικό με τη μεγάλη μύτη που την παρατηρούσε όρθιος. Η μουσική των κουδουνιών ακουγόταν πιο δυνατά και στο βάθος το απελπισμένο γρύλλισμα του ζώου. Οουου... ουου... ουου... Μια γυναίκα πρόβαλε πίσω



από την πλάτη του και του πρόσφερε ένα ποτήρι κρασί.

«Η φίλη μας έχει πέσει σε νιρβάννα», είπε εκείνος παίρνοντας το ποτήρι με το μικρό δάχτυλο τεντωμένο.

Η γυναίκα πίσω από το σακάκι του της έριξε μια αδιάφορη ματιά.

Οουου... ουου... έκανε η μουσική και ταυτόχρονα τα κουδούνια ντιντίνισαν ξέπνοα.

«Μάλλον μας βαρέθηκε», είπε ο κριτικός. Φαινόταν πολύ ικανοποιημένος. Ήπια μια γουλιά κρασί και το σαγόνι του συμπυκνώθηκε στη μύτη. Τα ξέρω όλα, έλεγε η μύτη. Σε ξέρω καλά. Ύστερα της γύρισε την πλάτη.

Ο αέρας έξω λυσομανούσε, τα κλαδιά σάρωναν το τζάμι του ομπλό, αποτραβιόντουσαν με φόρα και χτυπούσαν ξανά, ξανά. Η Εύα ανασηκώθηκε στο μαξιλάρι. Πάνω στο τραπέζι ήταν το τασάκι και μια πιατέλα μισοάδεια με μερικές κόκκινες χαρτοπετσέτες. Το χρυσό έντομο είχε σβήσει, εξαφανιστεί. Πήρε με το χέρι ένα λουκάνικο από την πιατέλα και μετά ένα τυροπιτάκι. Πεινούσε. Αλλά δεν είχε μείνει τίποτα. Φωνές τρυπούσαν τ' αυτιά της, γέλια, στριγγλιές, γδούποι. Τράβηξε τη φούστα της και αποφάσισε να σηκωθεί. Το πατάρι είχε γεμίσει κόσμο. Οι περισσότεροι κρατούσαν από ένα πιάτο, ένα ποτήρι, τα πρόσωπά τους ήταν ξαναμμένα και

πήγαιναν από παρέα σε παρέα με άπληστη έκφραση. Η ξανθιά από το ισόγειο περιστρεφόταν μόνη της πάνω σε λευκές ελεφάντινες γάμπες. Πίσω της χόρευε κάποιος με χαμηλωμένο κεφάλι αλλά δεν ήταν ο Νίκος.

«Τόσο αφελής, τόσο υποκριτικά αφελής», έλεγε ο κριτικός χειρονομώντας με το ποτήρι. «Θα ήταν πιο ειλικρινής αν έγραφε: Πώς να ξεκάνετε τον πλανήτη με δέκα ψέματα!»

«Εγώ πάντως άρχισα να ξεχωρίζω τα σκουπίδια. Τουλάχιστον τα πλαστικά και τις μπαταρίες», είπε η γυναίκα δίπλα του. Είχε ένα μακρύ λυπημένο πρόσωπο και φορούσε μια φούστα σαν τουλίπα.

Η κουβέντα κάτι θύμισε στην Εύα. Ο κριτικός μιλούσε για το άρθρο κάποιου πανεπιστημιακού που είχε δημοσιευθεί σε κυριακάτικη εφημερίδα. Ο τίτλος ήταν «Πλανήτης Γη, η αντίστροφη μέτρηση» και ανέφερε δέκα μέτρα που έπρεπε όλοι να εφαρμόσουν στα σπίτια τους. Το είχε διαβάσει πρώτη και μετά το είχε δώσει στον Νίκο.

«Μα δεν καταλαβαίνεις, αγαπητή μου, ότι είναι όλα θέμα πολιτικής;»

Μια άλλη γυναίκα, με μεγάλο ντεκολτέ και μπλε τριαντάφυλλο στη ρωγμή του στήθους, είχε πλησιάσει και παρακολουθούσε τη συζήτηση. «Ας κάνουμε ό,τι μπορούμε», είπε.

«Στις ομορφιές σου», γέλασε ο κριτικός και σή-

κωσε το ποτήρι. «Αν δεν αναγκαστεί το μεγάλο κεφάλαιο να λάβει μέτρα... Οι οικολόγοι σάς βάζουν να κάνετε τους ρακοσυλλέκτες και πριν το καταλάβετε θα έχουμε γίνει όλοι πραγματικά ρακοσυλλέκτες! Αλλά ποιος να τους αναγκάσει; Αυτοί οι λελέδες; Υπάρχει σήμερα κοινωνική δύναμη ικανή να αναμετρηθεί με το μεγάλο κεφάλαιο; Σας ερωτώ. Ο θείος Μαρξ καλά τα έλεγε.»

«Είχα πάει στον τάφο του στο Λονδίνο, πολύ περιποιημένος», είπε η γυναίκα με το μπλε τριαντάφυλλο. Τα φρύδια της ανασηκώθηκαν κι έμειναν κολλημένα στο μέτωπο.

«Κι εγώ», είπε η άλλη γυναίκα, «στο Χάμστεντ, στο Χάιγκκίτ, πού είναι; Δίπλα είχα βρει ένα στοκτρομερό και πήρα ένα σακάκι Γκωτιέ απίστευτο, τσάμπα.» Κοίταξε μελαγχολικά το χέρι της κι έστρωσε το μανίκι. «Το άλλο που πρέπει να προσέχουμε είναι τα ηλεκτρικά», πρόσθεσε.

«Άλλαξα μερικές λάμπες στο σπίτι μου, τις αντικατέστησα με χαμηλής ενέργειας.»

«Το stand by τρώει την περισσότερη ενέργεια.»

«Χα, χα», έκανε ο κριτικός. Η πλάτη του ακουμπούσε στις θεές Κάλι της ταπετσαρίας. Τις άκουγε με συμπάθεια αλλά η μύτη του έλεγε: οι μύγες είναι χαριτωμένες, μπορώ να τις συνθλίψω όποτε θέλω.

«Πάντα λέω μέσα μου να κλείσω τα κομπιούτερ

και την τηλεόραση το βράδυ κι όλο το ξεχνάω», εί-  
πε η γυναίκα με το τριαντάφυλλο.

«Και το νερό», πετάχτηκε η Εύα που θυμήθηκε  
ότι αυτό ήταν το πρώτο μέτρο στο άρθρο της εφη-  
μερίδας.

«Το κομπιούτερ το κλείνω», μπήκε στη μέση η  
άλλη γυναίκα, «αλλά ξεχνάω την τηλεόραση.»

«Υπάρχουν ειδικά καζανάκια», άρχισε πάλι η  
Εύα, «έχουν δύο διακόπτες που ρυθμίζουν τη ροή  
του νερού...» Είδε ένα μεγάλο κουράδι να στέκε-  
ται στην επιφάνεια του νερού της τουαλέτας και να  
μην κατεβαίνει και σταμάτησε.

«Πηγαίνετε στα ωραία σπιτάκια σας και κλείστε  
τα ηλεκτρικά κι εγώ θα γλιστρήσω μέσα σαν κακός  
λύκος... χρουπ!» έκανε ο κριτικός και τσίμπησε το  
μπράτσο της διπλανής του.

Ύστερα η συζήτηση στράφηκε σ' ένα νέο μυθι-  
στόρημα που η Εύα δεν είχε διαβάσει. Κανείς από  
την παρέα δεν το είχε διαβάσει αλλά μιλούσαν γι'  
αυτό με ενθουσιασμό. Το όνομα του συγγραφέα  
τής ήταν άοριστα γνωστό, είχε την εντύπωση ότι το  
συγκεκριμένο βιβλίο ή κάποιο προηγούμενο το εί-  
χαν προτείνει στον εκδοτικό οίκο όπου εργαζόταν  
και το είχαν απορρίψει, κι ίσως ο συγγραφέας ο  
ίδιος να είχε περάσει από τα γραφεία, θυμόταν  
έναν νεαρό με ξυρισμένο κεφάλι και στενό τζην αλ-  
λά δεν ήταν σίγουρη και δεν είπε τίποτα.



Παραμονή Χριστουγέννων. Το ρεβεγιόν έχει τελειώσει. Η Εύα γυρίζει στο σπίτι της έχοντας περάσει ένα μοναδικό, τρελό βράδυ. Ξαφνικά βρίσκεται σε μια περιοχή που δεν γνωρίζει. Καθώς επιστρέφει στη συμβατική, τακτοποιημένη ζωή της, από το κλαμπ της «φτιαγμένης» διάθεσης κι ενός παθιασμένου φιλιού στην τουαλέτα, έξω στους έρημους δρόμους, αντιλαμβάνεται έναν αθέατο κόσμο που παραμονεύει. Πίσω από τα γιορτινά φώτα κρύβεται μια άλλη Αθήνα, μια πόλη μέσα στην πόλη, που την έλκει σαν μια μαύρη τρύπα έτοιμη να την καταπιεί. Τίποτα δεν είναι αυτό που φαίνεται. Η συνηθισμένη ζωή της καταρρέει, οι φιλίες της θρυμματίζονται, οι σχέσεις της υπονομεύονται.

Στην περιπλάνηση αυτή –μια περιπλάνηση στην πόλη και στον εαυτό της– την οδηγούν μια πόρνη με αιχμηρό χιούμορ, ένας κλέφτης-φιλόσοφος που ερωτεύεται τα θύματά του, ένας ηλικιωμένος με μουσικές ευαισθησίες κι ένα κουτσό κορίτσι με χρυσή καρδιά. Γύρω τους ένας τραμπούκος βουλευτής και οι μπράβοι του, άντρες που φορούν κοντές φούστες και ψηλά τακούνια, μελαμψά κορίτσια με έντονο μακιγιάζ κι ένας νεαρός συγγραφέας με υπέροχα χείλη συμπληρώνουν τον φανταστικό στρόβιλο της ζωής.

Όταν ξημερώσει και τελειώσουν όλα, η Εύα δεν θα έχει πια καμιά δικαιολογία για να παραμείνει άπρακτη – θα πρέπει να αντιμετωπίσει δραστικά το τίποτα που την περιβάλλει.

Σ' αυτό το γαϊτανάκι των συναντήσεων, η Έρση Σωτηροπούλου, με την αδυσώπητη ειρωνεία της και τον ιδιότυπο λυρισμό της, διασχίζει τους καθρέφτες του σύγχρονου κόσμου και σκηνοθετεί τις αβεβαιότητες της ανθρώπινης ύπαρξης.

ISBN 978-960-16-3526-2

Bonθ. κωδ. μπχ/σνς 7526

